

פרוטוקול מס' 136

מישיבת ועדת הפנים ואיכות הסביבה
ביום ג', כ"א בכסלו תשל"ו - 25.11.75, שעה 08.30

נ כ ח ר :

חברי הוועדה:
י. ארידור - יו"ר
נ. אליער
י. בארי
א. הרליץ
א. ורדיגר
ב. צ. קשת
ד. קורן

מוזמנים:

מר רותם - משרד הפנים
מר שפט -
מר לוי -
מר גלט - המשפטים
מר מוניץ - מרכז השלטון המקומי

מ"מ מזכיר הוועדה: י. יפה

ר ש מ ה : א. אדלר

חוק לתיקון פקודת העיריות (מס' 20).

סדר-היום:

240

(נתקבל ביום 26.11.75)

אני פותח את הישיבה.

הי"ר י. ארידור:

החוק שלפנינו עומק בתקנון הנוהל של ישיבות המועצה. אולי יסביר לנו נציג משרד הפנים למה הדבר צריך להיקבע בחוק ולא בתקנות.

מר שפט:
למעשה אינני יכול לומר למה זה לא יכול להיות בתקנות. אלא שלא רצינו לסטות כאן מן המבנה של פקודת העיריה, שאת התוספת השניה שלה אנו באים כאן להחליף.

יש בידינו עותקים של צו המועצות המקומיות. חלק גדול מן התוספת המוצעת כאן הוא התאמה ושיפור של תוספת קיימת בצו המועצות המקומיות מאז 1962.

אנו רואים חשיבות רבה בקבלת נוהל ישיבות מעודכן, במיוחד עכשיו כשראשי העיריות נבחרים בבחירה ישירה.

נשאלת השאלה למה התקנון המוצע הוא תקנון-דשות ולא תקנון חובה. דשות מקומית שאיננה רוצה בתקנון הזה יכולה לקבל לעצמה תקנון אחר. לשר הפנים אין התנגדות שהתקנון הזה ייקבע כתקנון-חובה, והוועדה תוכל להחליט על כך אם תמצא לנכון.

רצוני עוד להזכיר שבחוק-הכחולה שלפניכם יש אי-התאמות מסוימות עם החוק החדש שנתקבל לבחירה ישירה של ראשי ערים, משום שהחוק שלפנינו עבר את ההליכים הטרנס-חקיקתיים עוד לפני קבלת החוק ההוא. משום כך לא יהיה מנוס מהודעה מצדנו מזמן לזמן על סעיף מסויים שאיננו עומד במבחן המציאות החדשה.

הכוונה היא כאמור להתאים את נוהל הישיבות למה שנקבע בצו המועצות המקומיות, עם שיפורים מסויימים בעקבות תקנון הכנסת וכן בעקבות הנסיון, בעיקר בנושא השאילתות וכו'.

היה נסיון קודם בכנסת, בסוף שנות ה-50, להעביר תקנון לניהול ישיבות של העיריות. מאז הנסיון ההוא לא נעשה דבר. עתה אנו מציעים לקבל את החוק, משום שדרוש תקנון כלשהו לניהול הישיבות.

סעיף I

הי"ר י. ארידור:
אני מציע שעל הסעיף הזה לא נחליט עכשיו אלא כשנסיים לדון בחוק כולו, שאז נחליט אם אנו רוצים לקבוע את התקנון כרשות או כחובה.

סעיף 1

הי"ר י. ארידור:
כל סוגי הישיבות של המועצה נקראים "ישיבה", גם ישיבות מן המניין וגם ישיבות שלא מן המניין; שני הסוגים הם באותו סטטוס.

מחליטים: לאשר סעיף 1 כמוצע.

ועדת הפנים ואיכות הטביבה
25.11.75

סעיף 2

מה פירוש "הזמנה"? האם לא צריך להגדיר במפורש מהי הזמנה?

א. הרליץ:

יש פרק שלם בדבר זימון ישיבות.

מר שפט:

מחליטים: לאשר סעיף 2 כמוצע.

סעיף 3

הכוונה היא בדרך כלל לחדשים ניסון ותשרי, שאז אין חובה לקיים ישיבות של המועצה. אבל מאחר שיש מועצות שהחגים היהודיים אינם מחייבים אותן - כל מועצה תבחר לה את שני החדשים שבהם איננה חייבת לקיים ישיבה.

מר שפט:

אבל מאחר שיש מועצות שהחגים היהודיים אינם מחייבים אותן - כל מועצה תבחר לה את שני החדשים שבהם איננה חייבת לקיים ישיבה.

אני מוכן לקבל את הרעיון של שני חדשי חופשה אם קובעים שהישיבות הרגילות יתקיימו לפחות אחת לשבועיים. אבל אם בלאו הכי תתקיים רק ישיבה אחת בחודש - אפשר לקיים אותה גם בניסן ותשרי. למעשה הייתי מציע לחייב ישיבה רגילה של המועצה אחת לשבוע, אבל כפשרה אני מציע אחת לשבועיים.

ב.צ. קשת:

כבעלת ניסיון במועצת עירייה אינני רואה צורך בקיום יותר מישיבה אחת בחודש, כוודאי לא אחת לשבוע. מה גם שחברי המועצה אינם מקבלים שכר. אם המועצה תראה צורך - היא יכולה לקיים יותר מישיבה אחת לחודש, אבל כאן באים לחייב אותה לקיים מספר מינימלי של ישיבות, והמספר המינימלי שצריך לקבוע הוא אחת לחודש, פרט לשני החדשים האמורים.

א. הרליץ:

בערים הגדולות מקיימים ישיבות בדרך כלל בכל שבוע. אבל החוק אינו יכול לחייב לכך. יש מועצות של 21 ו-31 חברים, ומדובר באנשים טרודים ועסוקים כל אחד במקצועו. משום כך אני תומך בהצעה לחייב ישיבה פעם בחודש.

א. ורדיגר:

אני תומך בהצעה של חובת ישיבה אחת בחודש. השאר - כרצון המועצה.

ג. אליעזר:

האם יש קשר לסעיף הזה עם ישיבות הוועדות?

היור' י. ארידור:

לכך יש פרק מיוחד. בחוק.

ג. מרנן:

לא צריך להרבות בישיבות; צריך להרבות בעבודה, וריבוי ישיבות למעשה מפריע לעבודה, אם כי יש גם המועצה הן הכרח דימוקרטי, אבל פעם בחודש מספיק.

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

ד. קורן:

מה גם שייחכנו ישיבות שלא מן המניין.

מר טוניץ:
גם אנו תומכים בהצעה של חובת ישיבה אחת לחודש. צריך לזכור שחברי המועצה יושבים גם בוועדות, וקשה לחייב אותם ליותר.

ב.צ. קשת:
אני חוזר כי מהצעת, ומסכים לאמור בהצעה.

מחליטים: לאשר סעיף 3 כמוצע.

סעיף 4

מר שפט:

הסעיף הזה הוא חידוש, מבחינת האלטרנטיבות שבו. עד עכשיו הייתה הוראה שהמועצה תחליט על יום קבוע לישיבותיה. מתברר שהמועצות אינן עושות כן, ולכן האלטרנטיבה כאן: כל עוד לא החליטה - קובע החוק את האלטרנטיבה. זאת המגמה לכל אורך התקנון: החוק קובע למועצות סדרים קבועים מראש. אם מועצה איננה פועלת בעצמה - היא מופעלת אקס-לגה.
עקרון ראשון: אנחנו קובעים ישיבה קבועה ביום חמשי בשעה 1900. מועצה שתרצה - יכולה לקבוע לה מועד אחר.
בעיה שניה שנתעוררה היא ענין השעות. היו מקרים שמועצות קבעו לעצמן שעות ישיבה בלתי מתקבלות על הדעת. למשל: ראשי עיריות קובעים ישיבות כשידוע שלחלק מחברי המועצה אין אפשרות להופיע, כמו בימי ו' אחה"צ, או בשעות הבוקר כשידוע שחלק מהחברים אינם יכולים להשתחרר מעבודתם. משום כך המגבלות שהחוק המוצע קובע.
מה שנוגע ליום המנוחה - הכוונה היא לחגים וימי מנוחה של כל הדתות.

ב.צ. קשת:

צדק מר שפט בדבריו ביחס לזימון ישיבות/בזמנים בלתי מתקבלים על הדעת, בשעות שידוע שחברי מועצה עובדים וכו'. לכן טוב לקבוע זאת בחוק. אלא שאני מציע לקבוע בסעיף (א) שעה 1800 במקום שעה 1600, מאותה סיבה.

א. ורדיגר:

מדינת ישראל היא מדינת יהודים, ורוב הרשויות המקומיות הן יהודיות, ואיננו יכולים אפוא לדבר על "יום המנוחה השבועי" בלבד, מבלי לפרט שהכוונה היא לשבת. כמוכן, למועצות לא-יהודיות צריך להתאים את המועד שלהן. אני מבין שהערתך זו שייכת לא רק לחוק הזה, אבל כיוון שאנחנו מדברים עכשיו על החוק הזה - אני מוצא לנכון להעיר זאת כאן. אני חוזר אפוא ומציע תומר "שבת וחגי ישראל", ולגבי המועצות הלא-יהודיות או המעורבות יצויין סעיף מיוחד.

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

סעיף (ד) מאזכר את פקודת סדרי השלטון
והמשפט שבה מוגדר בדיוק יום המנוחה.

ד. קורן:

באיזור שבו אני חי יש שתי מועצות
מעורבות: עכו ומעלות-תרשיחא. אני מקבל באהדה את הגישה של ח"כ
ורדיגד, אבל צריך לברר בדיוק אם ההגדרה כפי שהיא רוצה אנן קיימת
בפקודת סדרי השלטון והמשפט.

מה שנוגע לשעות הישיבה - השעה 1900
שנקבעה בפסקה (ב) היא שרירותית וחד-משמעית, אבל זה למקרה שהמועצה
עצמה איננה קובעת את מועדי ישיבותיה. ואילו כשמדברים על מועצה
שקובעת בעצמה את מועדי ישיבותה הצישה צריכה להיות יותר ליברלית,
ולכן אני מציע לומר: באחד מן הזמנים שיהיה על דעת כל חברי המועצה.
נניח שכל חברי המועצה רוצים לקיים ישיבה בשעה 6 בבוקר. אני יודע
שבמועצה שלי למשל קבעו פה אחד שהישיבות יחסימו בשעה 8 בבוקר. למה
לא לאפשר לה את זה?

במקרה כזה יש למועצה סמכות לתקן את
התקנון. אנחנו דנים כאן בחוק, אבל
כל רשות מקומית רשאית לקבוע לעצמה תקנון משלה.

היו"ר י. ארידור:

אם כך, אני מציע לומר: אלא אם כן
נקבע אחרת ע"י כל חברי המועצה.

ד. קורן:

זה ברור ממילא.

היו"ר י. ארידור:

לא די בזה שזה ברור ממילא. אני רוצה
שכל חבר מועצה יוכל לקרוא בדיוק מה
כתוב בחוק בענין זכויותיו וחובותיו.

ד. קורן:

בענין השעה אני חוזר ומציע שהישיבות
יהיו אחרי שעות העבודה, אבל הדבר צריך להשאיר להחלטתם של חברי
המועצה.

אם מדברים על אנשים עובדים - לא כולם
גופרים את העבודה בשתיים בצהריים; יש
אנשים שעובדים עד שעה 7 בערב. ולכן אני מציע לכתוב 1915 במקום 1900.

י. בארי:

מה שנוגע לתקנון עצמו - אישית אני
חוסך בקביעתו כתקנון חובה, אבל נדון על כך בגוף המועד.

מצד אחד אני מסכים עם ח"כ קשת ששעה
18.00 צריכה להיקבע כשעה עקרונית,
ולא לפני כן. מצד שני אני מסכים עם ח"כ קורן שצריך לאפשר למועצה
לקבוע גם שעה אחרת, ע"י החלטתה. אני מציע אפוא שאפשר יהיה לקבוע
שעה אחרת בהסכמה של כל חברי המועצה פה אחד, ולא בהחלטה של רוב
בלבד.

נ. אליער:

היות ונאמר כאן שישיבה היא גם ישיבה
מן המניין וגם ישיבה שלא מן המניין -
נניח שקרה משהו בלתי צפוי, כמו חדירת מחבלים וכו'. מדוע אי-אפשר
במקרה כזה לכנס ישיבה דחופה גם במוצאי-שבת?

ד. קורן:

הפרק הזה דן רק בישיבות מן המניין.
החשובה לדבריו של ח"כ קורן מצויה

מר שפט:

בסעיף 7.

אני תומך בהצעתו של ח"כ קורן.

מר רותם:

גם אנחנו.

מר מוניץ:

מחליטים: 1. בסעיף 4 (א) תיקבע שעה 18.00 במקום
שעה 16.00;

בסעיף 4 (ב) תיקבע שעה 18.00 במקום
שעה 19.00.

זכות הסתייגות: י. בארי (בשני הסעיפים -
שעה 19.15)

2. לקבל את הצעת ח"כ קורן ולהוסיף פסקה
האומרת: למרות האמור בסעיף זה רשאית
המועצה לקבוע מועד אחד לישיבותיה, ובלבד
שהחלטה כאמור נתקבלה בהסכמת כל חברי
המועצה פה אחד. היועצים המשפטיים ינסחו
את הסעיף.

סעיף 5

מר שפט:

הוראה דומה היתה קיימת בעבר גם לגבי
המועצות המקומיות, אם כי בפחות פירוט.
הסעיף הזה מחולק לשניים: (1) חובת דחיה - אם שליט מחברי המועצה דרשו
לדחות את הישיבה החודשית הקבועה. אבל אז חובת הדחיה היא לשבוע אחד
בלבד, ולא יותר מפעם אחת, ובתנאי שהדרישה לדחיה באה לפחות חמישה
ימים לפני מועד הישיבה. (2) דשות דחיה - ראש העיר רשאי לדחות
ישיבה רגילה, אבל גם כאן במגבלות מסויימות. ראשית, שהישיבה הדחוייה
תחייבם באותו חודש קלנדרי (ואני מניח שהכוונה היא ללוח הגריגוריאני).
יש גם דברים שהמועצה חייבת לדרוש בהם עפ"י דין, כמו ענייני מסים,
ואלה אינם יכולים להידחות. במקרה של דחייית-דרשות לא חלה ההגבלה של
שבוע, בתנאי שישמר הכלל של קיום ישיבה רגילה אחת בכל חודש קלנדרי.

מר גלם:

שני הסייגים האלה, של קיום ישיבה
רגילה אחת בכל חודש קלנדרי ושל
איסור דחייית ישיבה בנושאים שנקבע להם מועד עפ"י דין, יחולו לא רק
בהחייית-דרשות אלא גם בדחייית-חובה.

ג. אליעזר:

מה קורה אם הישיבה הרגילה קבועה
לאחד מימי סוף החודש הקלנדרי?
במקרה כזה לא תהיה אפשרות כלל לדחות את הישיבה, וזה לא טוב. כי
ע"כ אנחנו מאפשרים לראש המועצה לקבוע את מועדי הישיבות הרגילות
כך שאף פעם אין אפשרות לדחות, אפילו לא עפ"י דרישה של שליט מחברי
המועצה.

שנית, אני מציע להחליף את המלה

"קלנדרי" במלה העברית "לוחני".

את שאלתו זו של ח"כ אליעד בעביר
למר שלי.

היו"ר י. ארידור:

י. בארי:
בחוק לבחירת ראשי ערים הסמכנו מועצה
של דשות מקומית ע"י דרישה לנינוס
ישיבה מיוחדת לעכב או להשהות הליכים מסויימים שבועת ראש הושות
לנקוט בהם, אפילו הם דחופים. כיצד מתיישב הסעיף ההוא עם הסעיף הזה?

היו"ר י. ארידור:
אולי כדאי במקום המלים "לדחות ישיבה
למועד אחר" לכתוב "לתאריך אחר", משום
ש"מועד אחר" יכול להתפרש גם כעבור חצי שעה.

שנית, האם לא כדאי למחוק בכלל את
הביטוי "ורשאי הוא בהסכמת חברי המועצה לדחות את הישיבה למועד אחר"?
משום שהחשוב הוא מתי חייב ראש העיר לדחות ישיבה, עפ"י דרישת המיעוט.
הוא רשאי לדחות ישיבה עפ"י דרישה של הרוב, בכל עת, כל זמן שהוא
במסגרת סעיף 3, ולא צריך לפרט שוב את רשותו. מי שמוסמך לזמן ישיבה
- רשאי לבטל אותה.

ב. אליעד:
זה עומד בניגוד לסעיף 4 המדבר על
מועד קבוע של הישיבה.

היו"ר י. ארידור:
אתה פודק, ואני חוזר בי מהצעת
השניה.

מר שפט:
לדברי ח"כ בארי: בסעיף 13 של חוק
בבחירת ראשי ערים נאמר שראש רשות
רשאי תוך 48 שעות משעה שנתקבלה החלטה במועצה להודיע בכתב לחברי
המועצה על דצונו לקיים דיון חוזר, ועל יום הדיון החוזר, שיהיה
תוך 10 ימים. כלומר, זוהי ישיבה מיוחדת שתקיים תוך 10 ימים.
לכאורה אפשר אפוא ליישב את הסתירה בין שני הסעיפים הללו. אלא
שאנחנו יכולים לצפות מקרים קיצוניים שבהם תתקבל החלטה על מסיים
ברגע האחרון, ואז אם ראש העיר יפתלה זאת והדיון החוזר יתקיים כעבור
10 ימים יש בעיה רצינית. את הנקודה הספציפית הזאת צריך באמת "לגהץ".

י. בארי:
אם כך, אולי אפשר לכתוב כאן "חייב
לדחות ישיבה רגילה". שאחרא עלול
להתפרש כאילו זה חל גם על ישיבה לפי סעיף 13 הנ"ל.

מר שפט:
לפי סעיף 2 בחוק הזה ברור שמדובר
כאן רק על ישיבות מן המניין.

לדברי היו"ר בדבר "מועד אחר", אין
לי התנגדות לכתוב "תאריך אחר", אלא של "מועד" יש היום קונוטציה,
וברור שאין הכוונה לשעה אלא ליום.

היו"ר י. ארידור:
אני מקבל את ההסבר.

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

אני דווקא סבור שחשוב לכתוב "תאריך"
במקום "מועד", אבל גם אני מקבל את

מר סוניץ:

ההסבר של מר שפט.

מה שנוגע לדחיות - אני מבקש שלא
יכתב "לא יותר מפעם אחת", אלא שאפשר יהיה לדחות יותר מפעם אחת,
אם כי כפוף לכל הסייגים האחרים. אם צריך ואפשר לדחות, וראש העיר
שומר על כל יתר הסייגים - למה לא לאפשר דחיה של יותר מפעם אחת?

אם כן - לא יהיה קץ לדחיות.

היור' י. ארידור:

אבל נאמר במפורש: בתנאי שהכל בתוך
אותו חודש קלנדר.

מר גלס:

אבל השליש יכול לשחק בזה. מה גם
שדחיה של פעם אחת בלבד חלה רק על
הדרישה של שלישי מחברי המועצה, דחיות-חובה, לא על הרשות לדחות עפ"י
בקשה של הרוב.

היור' י. ארידור:

לפי הסיפא של הסעיף, אם בכל זאת
הישיבה לא יכולה להתקיים, אנחנו
סוגרים עי"כ כל אפשרות, אפילו מדובר באותו חודש, ובהסכמת הרוב.

א. ורדיגר:

נכון. משום שישיבה שצריכה להחליט
על מסים וכו' עד לתאריך מסויים -

היור' י. ארידור:

לא צריך לדחות.

אבל לפי האמור כאן אפילו נשארו עוד
שבועיים עד סוף החודש, ועדיין יש
זמן להחליט על המסים באותו חודש אפילו תהיה דחיה של שבוע במועד
הישיבה - אי-אפשר לדחות אותה. צריך להגדיר בדיוק אם מדובר בישיבה
של אמצע החודש או של סוף החודש.

א. ורדיגר:

גם לגבי הדחיה נראה לי שצריך לכתוב
בפירוש שקביעת מועד הישיבה יהיה
בהתאם לסעיף 4, כי אחרת כאן יכול ראש העיר לקבוע את הישיבה הדחוייה
לשעה 4 בבוקר. אני מציע אפוא לכתוב: "... למועד אחר, בהתאם לסעיף
4".

היור' י. ארידור:

נראה לי שיש ממש בטענתו של ח"כ
ורדיגר. העובדה שעומד על סף נוסא
שנקבע לו מועד לפי ריין איננה יכולה למנוע דחיה אם גם במועד הדחוי
לא תהיה הפרה של אותו הריין, ולכך צריך לתת ביטוי בסעיף הזה.

מר גלס:

אני מציע לומר שדחייחה של ישיבה
כזאת לא תעבור על הזמן שאיננו
מאפשר לקיים את המועד שנקבע בד"ן. לכך הייתה גם כוונת ההוראה.

מר רותם:

ננסח אפוא את הסיפא של הסעיף בהתאם.

היור' י. ארידור:

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

ג. אליעד:
בסעיף זה יש מספר נקודות שדרושה לנו שהות להרהור נוסף בהן. כבר הערתי על ישיבות קבועות שנקבעו לסוף החודש, שאז אי-אפשר יהיה לעולם לרחות ישיבה.

שנית, ישיבות שנועדו לאשר מסיים. אם מישהו רוצה לחבל בהן - אפשר לקבוע מראש כל ישיבה כזאת לתאריך כזה שכל דחיה היא בלתי אפשרית.

הרעיון המרכזי שבסעיף 5 הוא טוב: אם שלישי מחברי המועצה מבקשים לדחות ישיבה - ראש העיר חייב לדחותה. זה עקרון בריא לדמוקרטיה, ולא צריך להגבילו בתאריך הלוחני ובנושא שצריך לדון בו עפ"י דין. המיעוט זכאי לדחיה בכל תנאי, דחיה אחת של שבוע ימים.

מר שפט:
אני מפנה את תשומת לבכם לסעיף 63 (ב) להלן. הסעיף דן בדיונים מיוחדים, בישיבות שלא מן המניין, מוקדשים לענייני חקציב והיטל ארנונות. מכאן שהסעיף 5 איננו מכונן בסיפא לדיונים על מסיים וארנונות.

אני מוכן לומר, בעקבות הצעתו של ח"כ ורדיגר: ובלבד שהדחיה לא תעצור את המועד שבו צריך לקיים את הדיון שנקבע לו מועד עפ"י דין.

היו"ר י. ארידור:
ח"כ ורדיגר הציע בעצם להרחיב את אפשרויות הדחיה, גם כשעומד על סף ענין שלפי דין. אלא שאם הדחיה בענין כזה עוברת את התאריך הקובע - אי-אפשר לדחות.

ג. אליעד:
אינני מבין למה זה דרוש. אם העקרון הוא לאפשר למיעוט של שלישי מחברי המועצה לדחות ישיבה - אני חושב שלא צריך להגביל אותם בשום תנאי. אלא ראש המועצה צריך להביא את הענין בחשבון כשהוא קובע מלכתחילה את מועד הדיון גם בנושאים שעפ"י דין. הוא יקבע אז את הדיון מראש למועד של 8 או 10 ימים לפני תום המועד הקבוע בדיון, משום שיביא בחשבון אפשרות של דחיה לשבוע.

היו"ר י. ארידור:
אבל כאן מדובר בישיבה רגילה של המועצה, הקבועה מראש.

ג. אליעד:
אם כך, צריך לומר מראש שהמועד שייקבע בהתאם לסעיף 4 יהיה לא יאוחר מהשבוע השני של הלוח הקלנדרי.

מר גלס:
זוהי מיטת-סדום, כשאתה מצמצם מראש את חופש התמרון של המועצה לקביעת מועד קבוע לשובעיים הראשונים של החודש.

מר שפט:
גם אני חשבתי להציע משהו דומה, שישיבות המועצה יתקיימו תוך השבועיים הראשונים של החודש, ואז לכל הדעות אפשר יהיה לדחות פעם אחת, באותו חודש קלנדרי.

ועדת הפנים ואיכות המביבה
25.11.75

מר שפט:

אני מוטרד מן השאלה של היו"ר אני
חושב שאנחנו צריכים לקבוע כאן הוראה שתבהיר עקרונית שמע"ף 4 יכול
גם על מע"ף 5, לפחות מבחינת השעה ויום המנוחה.

מר רותם:

אולי צריך למחוק בכלל את המלים "לפי
כל דין שבסיפא של המע"ף. כי יש
דברים שהחלטה כמועד חשובה בהם, ולא דווקא ענייני מסים וכו'
שמועדם נקבע עפ"י דין. למשל: ייתכן שרוצים להחליט לפתוח ביום א'
הקרוב קייטנה לשבוע. אם הריון יידחה לשבוע - אין עוד טעם בכל הריון.
משום כך צריך לנסח את העניין כך שייאמר "אם העניין עצמו איננו מתבטל
ע"י הדחיה". משום שאחרת יכול לפעמים מיעוט לסכל החלטה של רוב.

היו"ר י. ארידור:

לא כדאי להיכנס כאן לפרטים ללא סוף.
עם כל רגישותי לשלמות הניסוח - אני
מעדיף ניסוח לא מושלם ובלבד שיהיה מעשי.

א. ורדיגר:

לא נראית לי ההצעה לחייב את הישיבה
הרגילה של המועצה בשבועיים הראשונים
של החודש דווקא, כי עי"כ אנחנו פוגעים באפשרות של עבודה תקינה של
המועצה.

היו"ר י. ארידור:

למה? הרי כאן חשובה המחזוריות,
וישיבות שלא מן המניין יכול ראש העיר
ממילא לכנס. יקבע אפוא את המועד הקבוע של כל ישיבה רגילה לחחילת
כל חודש. עי"כ נשמרת גם המחזוריות.

מר רותם:

אני מציע למחוק את המלים "חודש
קלנדרי" ולכתוב רק "בתנאי שלא יעבור
חודש בין ישיבה לישיבה".

היו"ר י. ארידור:

אינני רוצה שיתחילו לערוך מאזן של
ישיבות. מוטב לקבוע את העקרון של
חודש קלנדרי.

1. מחליטים: לקבל את הצעת ח"כ ורדיגר שאפשר לרחות גם
ישיבה שמועדה נקבע לפי דין, בלבד שלא
יחלוף המועד (היועצים המשפטיים ינסחו את
המע"ף).

2. להוסיף למע"ף 5 תנאי המחיל עליו את יום
המנוחה ואת השעה בקבוע במע"ף 4.

3. המועד הקבוע לפי מע"ף 4 יהיה ב-15 הימים
הראשונים של החודש הקלנדרי.

מע"ף 6

במע"ף (ב) אני מציע להוסיף: ובלבד
שלא יחול המועד הזה על יום מנוחה

מר רותם:

או ערב יום מנוחה.

במע"פים 4 ו-5 דובר על מועדים קבועים
לישיבות המועצה. מע"ף 6 מדבר על
מקרה שהישיבה לא זומנה במועד שנקבע במע"פים 4 ו-5. אז חייב ראש
העיר לכנס את המועצה לפי דרישה בכתב של שליט מחבריה.

מר לוי:

ואם אין דרישה - אפשר להפר את החוק?

י. בארי:

אם ראש המועצה כבר הפר את החוק בכך
שלא כינס את המועצה - למה לא לומר
שעפ"י דרישת שליט מחברי המועצה יכנס המזכיר את המועצה? למה לומר
שוב "יכנס ראש העיר"?

היו"ר י. ארידור:

רצינו להציע דרך יותר טובה: אם
ראש העיר לא יכנס את הישיבה - ושא
שליט מן החברים לדרוש זאת ממנו, ורק לאחר מכן - לפנות למזכיר.

מר לוי:

אם ראש העיר ממילא הפר את החוק - צריך
המזכיר לכנס את הישיבה, והשלב הראשון
סיוח.

היו"ר י. ארידור:

למה בכלל צריך דרישה? אם ראש העיר
הפר את החוק - יכנס המזכיר את הישיבה.

ג. אליעזר:

מה יקרה אם גם המזכיר לא יכנס אותה?

ג. קורן:

המזכיר הוא פקיד, והוא חייב לכנס
בהתאם לחוק. שום ראש עיר לא יאסור
זאת עליו.

היו"ר י. ארידור:

גם המע"ף הזה צריך להיות כפוף מבחינת
זמן הישיבה להוראות מע"ף 4.

ג. אליעזר:

נכון.

היו"ר י. ארידור:

בעת הדיון במליאת הכנסת אמר ח"כ
קורפו שלא בכל עיריה יש מזכיר;
לפעמים יש מנכ"ל. צריך להוסיף כאן אשא: המזכיר או המנכ"ל.

י. בארי:

בכל עיר יש מזכיר. במקום שיש מנכ"ל -
הוא שלא גם את התפקיד של מזכיר.

מר רותם:

מה שנוגע למזכיר העיר - מה לגבי
המקרה שהוא עוד טרם התמנה, או שהמשרה
נחפזתה וכו'?

מר מוניץ:

לכך יש כללים בחוק.

מר גלס:

מר רוזם:
מה יהיה סדר היום של ישיבה כזאת?
בניח שראש העיר לא כינס ישיבה משום
שאינן סדר יום. מי יקבע אותו? הסעיף כפי שמנוסח עכשיו טוב למקרה שיש
סדר יום, משום כך מוטב להשאיר את הניסוח המדובר על כינוס ישיבה לפי
דרישה של מספר חברי המועצה, אם יש סדר-היום - אם כי אני מסכים לוותר
על שלב אחד ולומר מיד שעפ"י דרישת שליט מחברי המועצה יכנס את הישיבה
המזכיר אם ראש העיר לא כינס אותה מראש.

אני תומך בהצעה לקבוע שאם ראש העיר
לא כינס את הישיבה - יכנס אותה
המזכיר עפ"י דרישה של שליט מחברי המועצה.

היו"ר י. ארידור:

ואם לא התגבש שליט?

י. בארי:

אז פירוש הדבר שהמועצה התמוטטה.

מר גלס:

ומה אם פחות משליט מחברי המועצה
ביקשו?

י. בארי:

במקרה כזה לא יכנסו את הישיבה. כי
בדרך זאת אפשר להמשיך ללא גבול: ומה
אם ששית מחברי המועצה דורשים סדר-יום אחד, וששית - סדר-יום אחר?

היו"ר י. ארידור:

אז יעמידו את שני הסעיפים על סה"י.
מדובר כאן לא בדרישה שרירותית, אלא
בדרישה לאכיפת החוק. אם ראש העיר הפר את החוק - די אם חבר אחד של
המועצה דורש לכנס אותה ולקיים את החוק.

י. בארי:

ג. אליעד:
הבעיה איננה רק להעניש ראש עיר שהפר
את החוק, אלא גם להסדיר את עבודת
המועצה. הבעיה איננה בכך שחבר אחד אומר: ראש העיר הפר את החוק - אני
דורש אפוא לכנס את המועצה. השיקול צריך להיות טובת העניין, והדוגמה
של חבר אחד בודד, שאיננו יכול לרכז סביבו אפילו שליט מחברי המועצה
שיתמכו בדרישתו לכנס אותה, היא דוגמה של מועצה שהתפוררה. אם הוא
יצליח לגבש שליט מחברי המועצה מסביב לסדר-יום מסויים - עדיין יש
תקווה שאותו שליט יוכל להחיות את המועצה ולהפעילה, וחסר לו רק
המנגנון של כינוס הישיבות. כי אפשר לשאול את השאלה גם אחרת: מה קורה
אם שני שליט מחברי המועצה דורשים לכנס אותה, אבל כל שליט לענין אחר?
במקרה כזה צריך להשאיר את העניין לשיקולו של המזכיר. אני תומך אפוא
בהצעה כפי שכתובה כאן: עפ"י דרישה של שליט מחברי המועצה.

י. בארי:

ניקח לדוגמה רשות מקומית שבה מפלגתו של ראש העיר זכתה ברוב של 80% במועצה. והנה מתעוררות שאלות עדינות ע"י ה-20% הנותרים, שהרוב של ראש העיר לא רוצה לדון בהן. בדרך זו יכול ראש העיר לא לכנס את המועצה, ו-20% אינם שליש ולא יוכלו לכפות את כינוסה, ומדובר לא במועצה מפורדת אלא להיפך, במועצה מגובשת יחד על המידה.

ג. אליעד:

במקרה כזה אתה יכול ללכת לבג"ץ. צריך להשאיר משהו גם לבתי-המשפט.

היו"ר י. ארידור:

בחוק מסוג כזה לעולם לא נוכל לפתור את כל הבעיות, ולא כדאי שנחזור לטעות מלפני 15 שנה, כשמרוב פרטים אי-אפשר היה להגיע בכלל לקביעת תקנון. מכל מקום, אולי נחליט בפשרה על רבע במקום שליש מחברי המועצה?

ד. קורן:

אני עומד על שליש. המועצה צריכה להיות מאורגנת ומנוהלת כראוי.

מטרת הישיבות הרגילות אינן להעלות נושאים לדיון, אלא צריך לאפשר בהן העלאת נושאים. אם שליש תובע שליש הוא דבר מכווץ. אם מדובר בהעלאת נושאים סתם - להעלות נושא בישיבה יכול כל חבר מועצה.

י. בארי:

אבל אם לא מכונסים את המועצה?

ד. קורן:

אז יעלה זאת בפעם הבאה. אבל לכינוס ישיבה צריך שיהיה מספר רציני של דורשים.

ג. אליעד:

אבל יש צדק בדבריו של ח"כ בארי שע"כ שראש עיר יש שני-שליש מחברי המועצה

הוא יכול לשחק אותה בכלל.

מר רוזם:

מועצה חייבת לקיים ישיבה לפחות פעם בחודש. מועצה שאיננה עושה כן - יכול שר הפנים להתרות בה (סעיף 185 לחוק העיקרי) ויכול למנות מישהו שיכנס אותה. וכבר עשינו זאת בעבר, כששר הפנים הטיל על קצין המחוז לכנס ישיבה, ואף החליטו על מסים באותה ישיבה.

א. גרדינגר:

אני מציע להשאיר את השליש, כמוצע כאן.

ד. קורן:

אם חבר אחד רוצה לכנס ישיבה ואיננו מסוגל לאסוף חתימות אפילו של שליש מחברי המועצה - למה לאפשר לו זאת?

י. בארי:

משום שיתכן שמדובר בפרשת שחיתות שהרוב איננו מעוניין צחשיפתה.

לכך יש דרכים אחרות.

היו"ר י. ארידור:

סעיף 141 לחוק אומר: "נראה לממונה שמועצה נמנעת ממילוי חובה - רשאי

נ. אליעד:

הוא לסנות ... אדם אחר למילוי החובה.

אבל זה לא עונה לסענתו של ח"כ בארי.
נכון שגם אנחנו כאן לא נותנים לה

היו"ר י. ארידור:

תשובה, אבל אני מציע להשאיר זאת כך, והחשובה תינתן בבג"צ או במשרד הפנים, לא בתקנון הזה.

אני מציע שלא נמהר להחליט בסעיף זה.
אנחנו מחליטים על תקנון שצריך לרדת

נ. אליעד:

לעמקם של דברים, וח"כ בארי העלה שאלה שצריך לתת לה חשובה: מה קורה כשראש העיר איננו מקיים את החוק ואיננו מכנס ישיבה.

אז המזכיר יכנס אותה, לפי דרישת שלישי
מחברי המועצה. אינני מציע לקבל את

היו"ר י. ארידור:

הצעתו של ח"כ בארי ולתת רשות כזאת לדרוש כינוס ישיבה בידי חבר אחד של המועצה. אינני מציע דרך התקנון לשנות את הסטטוס של ראש העיר, שאם ראש העיר פעם אחת לא כינס ישיבה - מיד יבוא שר הפנים ויעשה זאת במקומו. לא ייתכן למנות מישהו אחר במקום ראש עיר שלא כינס ישיבה אחת. אם מדובר על שיטה - ברור שיש סמכויות לשר הפנים או לבג"צ. ואם מדובר על פעם אחת - יש סמכויות למזכיר.

אני מציע לדחות את ההחלטה בסעיף זה
עד שאיועצים המשפטיים ינסחו אותו
מחדש.

א. ורדיגר:

אני מציע לסכם את הסעיף כך:
אם ראש המועצה לא זימן ישיבה כאמור

היו"ר י. ארידור:

בפרק זה - מזכיר המועצה יכנס את הישיבה עפ"י דרישת שלישי מחברי המועצה, בסדר-היום שקבע השליש, וזאת תוך שבעה ימים מן היום שקיבל את הדרישה. התאריך הזה כפוף לענין יום המנוחה והשעה לפי סעיף 4. נוסח מדוייק ייקבע ע"י היועצים המשפטיים.

מחליטים: לקבל את הצעת היו"ר: אם ראש המועצה לא זימן ישיבה כאמור בפרק זה - מזכיר המועצה יכנס את הישיבה עפ"י דרישת שלישי מחברי המועצה, בסדר-היום שקבע השליש, וזאת תוך שבעה ימים מן היום שקיבל את הדרישה. התאריך הזה כפוף לענין יום המנוחה והשעה לפי סעיף 4. נוסח מדוייק ייקבע ע"י היועצים המשפטיים.

זכות הסתייגות: י. בארי (זכות לחבר אחד לדרוש כינוס הישיבה, לא שלישי מחברי המועצה).

סעיף 7

האם בכל פעם שראש העיר רוצה לכנס
ישיבה הוא יכול לעשות זאת מבלי

א. ורדיגר:

להחייץ באיש, גם לא בהנהלה?

נכון.

היו"ר י. ארידור:

לא נראה לי שצריכה להינתן לראש העיר
אפשרות כזאת לכנס ישיבות ארבע-חמש
פעמים בחודש. בסעיף קודם הרי אמרנו שצריך להתחשב בחברי המועצה, ואני
מציע אפוא חובת החייצות על ראש העיר, לפחות בהנהלה.

א. ורדיגר:

לא מזמן קיבלנו חוק בחירה ישירה של
ראשי ערים. סמכויות מסש אין להם לפי
החוק ההוא. לפחות ניתן להם אפשרות לכנס ישיבות כדצונם.

היו"ר י. ארידור:

אני מציע לדחות את הדיון בסעיף 7
עד לאחר גמר הדיון ב"ת"ר הסעיפים

ג. אליער:

הדנים בישיבות מיוחדות.

אני מקבל את ההצעה.

היו"ר י. ארידור:

סעיף 8

בעקבות הבחירה הישירה של ראשי ערים
חייבים לשנות את סעיף 8 (ב): לגבי
הדחת ראש עיר או ממלא מקומו המיוחד לפי סעיף 14 לחוק ההוא - צריך
לשלב זאת בחוק השני. לגבי סגנים אחרים יכול הסעיף הזה להשאר כמות
שהוא.

מר שפט:

את המלים "שליש מחברי המועצה"
שבסעיף (ב) הייתי מעביר לסעיף (א), לגבי עצם כינוס הישיבה שלא מן
המניין. את סעיף (ב) הייתי מציע להשאיר רק לגבי ענין ההדחה.

הפרוצדורה של בקשת הדחה תהיה שונה
גם לגבי ראש העיר וגם לגבי הסגן
הראשון והסגנים האחרים. צריך אפוא לכתוב בסעיף (ב): "היה בשה"י...
הדחת ראש העיר או ממלא מקומו מנימוקים שנקבעו בסעיף 22 בחוק בחירת
ראשי ערים...". משום שאינני רוצה שיגישו הצעות הדחה לריק. הצעת
הדחה שלגביה חייב ראש העיר לכנס את הישיבה המיוחדת צריכה להיות
הצעה מנימוקים שהחוק מפרט. והנימוק היחיד שחוק בחירת ראשי ערים
מפרט הוא התנהגות שאינה הולמת, בסעיף 22. אני מציע אפוא לאזכיר את
סעיף 22 לחוק בחירת ראשי ערים בסעיף הזה.

היו"ר י. ארידור:

אני מבקש שהיועצים המשפטיים יכיניו
לנו את הפרק הזה משולב בסעיפים

א. ורדיגר:

הרלבנטיים של חוק בחירת ראשי ערים.

היו"ר י. ארידור:
העילה היחידה להדחת ראש העיר ע"י המועצה לפי חוק בחירת ראשי ערים היא החנהגות שאיננה הולמת, ובסעיף 22(ג) בחוק הוא נאמר מה קורה כשראש העיר איננו מכנס ישיבה מיוחדת להדחתו. אני חוזר אפוא ומציע להוסיף סעיף שיאמר שעל כינוס ישיבת הדחה של ראש הרשות לא יחולו הוראות פרק זה.

נ. אליעד:
אותי מטרידה בפרק הזה השאלה מה זו ישיבה שלא מן המניין. כי בפרק הקודם אמרנו: המועצה תקיים ישיבה מן המניין לפחות אחת לחודש, ואנחנו קובעים את התנאים ואת המועד וכו' כדי לאפשר לכל חברי המועצה להשתתף. האין סכנה שראש העיר ישחמש בסמכותו הבלתי מוגבלת לכנס ישיבות שלא מן המניין וירוקן מתוכן את הישיבות הרגילות, ועי"כ יקבע את הישיבות שלא מן המניין בזמנים לא מתאימים?

היו"ר י. ארידור:
הכל כפוף לסעיף 4 מבחינת יום המנוחה והשעות.

נ. אליעד:
לא תמיד הדבר אפשרי; לא תמיד ניתן להגביל את המועד לגבי ישיבות מן המניין, וכבר הוזכרה האפשרות של מצב חירום, של פעולת חבלנים למשל, שצריך לכנס את המועצה אפילו במוצאי-שבת.

היו"ר י. ארידור:
במקרה כזה יכנסו אותה ביום א'. במאורע בטחוני חשוב ממלא לא תחליט המועצה בישיבתה. במקרה כזה יפעל ראש העיר ממילא בעצמי. אני חוזר אפוא ומציע לכפוף את סעיף 8 לסעיף 4 בדבר יום המנוחה והשעה.

מר לוי:
אולי כדאי לקבוע בסעיף 4 עצמו הוראה שיום המנוחה והשעה הקבועים לפיו יחולו על כל הסעיפים, במקום שנאזכר בכל סעיף את סעיף 4.

היו"ר י. ארידור:
אני מציע שבענין הניסוח יחליטו היועצים המשפטיים.

נ. אליעד:
בסעיף 8 אני מציע עוד לתקן: כחוב בפסקה (א) "...דרישה בכחב לכינוסה, והמפרטת את סדר יומה..." ואני מציע לומר: "...דרישה בכחב לכינוסה, והמפרטת את סדר יומה..."

נחליטים: 1. את הטלים "בחתימת שליט מחבריה" להעביר מפסקה (ב) לפסקה (א).

2. להזכיר בסעיף 8 את סעיף 22 לחוק בחירת ראשי ערים.

3. על הדחה לפי סעיף זה לא יחול התקנון של ישיבה שלא מן המניין.

4. הנוסח הסופי של הסעיף ייקבע ע"י היועצים המשפטיים.

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

סעיף 9

היו"ר י. ארידור:
במקום "החליטה המועצה לקיים יותר מישיבה אחת בחודש" אני מציע לכתוב: "החליטה המועצה לקיים ישיבה אחת ראש העיר לכנס שתי ישיבות בחודש צריך יהיה לחכות חודש ימים."

מחליטים: לאשר סעיף 9, בתוספת התיקון שהציע היו"ר: במקום "החליטה המועצה לקיים יותר מישיבה אחת בחודש" לכתוב: "החליטה המועצה לקיים ישיבה אחת בשבועיים או יותר".

סעיף 10

היו"ר י. ארידור: למה כאן מוזכר מיד שר הפנים ולא המזכיר?

מר שפט: המזכיר מוזכר כשמוזכר בכינוס ישיבה רגילה של המועצה, אבל לא ישיבה מיוחדת.

היו"ר י. ארידור: שוכנעת.

ג. אלישור: הסעיף אומר "נדרש כינוס של ישיבה" כלומר, כאן יכול כבר גם חבר אחד של המועצה לדרוש.

היו"ר י. ארידור: לא. הכל עפ"י סעיף 8, כלומר עפ"י דרישה של שליט מחברי המועצה.

מחליטים: לאשר סעיף 10 כמוצע.

סעיפים 11 ו-12

מחליטים: לאשר סעיפים 11 ו-12 כמוצע.

סעיף 13

היו"ר י. ארידור: למה בפסקה (ב) מדובר רק על 5 ימים?

מר שפט: בפסקה (ג) יש חידוש: ראשית - אין עוד הזמנות בדואר, כידון שלישית הזמנות בדואר היו מחייבות מועד ארוך הרבה יותר לפני הישיבה.

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

מר שפט:

משום כך החלטנו על הזמנה אישית, ע"י שליח.

שנית, לשאלה של היו"ר: אמרנו "לפחות חמישה ימים". יכול להיות גם יותר.

י. בארי: כמדובר בתקציב - אפשר לקבוע שבועיים.

מר שפט: אין לנו התנגדות, אבל שאלה אם המועצות יעמדו בזה.

י. בארי: בסעיף 13 (א) אני מציע 48 שעות במקום 36 שעות.

בסעיף 13 (ב) אני מציע שבועיים במקום חמישה ימים.

לגבי הסיפא של פסקה (ג): כפי שביקש חבר המועצה בכתב ממזכיר העיר - אני שואל אם לא ייתכן כאן מכשול, משום שיתכן חבר מועצה שהוא חבר כנסת, והוא מבקש לשלוח לו את ההזמנה לכנסת כשמקום מגוריו הוא בצפון הרחוק.

מר שפט: הכוונה היא שיכול חבר מועצה לבקש לשלוח את ההזמנה לא לביתו אלא למקום עסקו. אפשר לסייג זאת: בתנאי שהמקום יהיה בשטח השיפוט של המועצה.

נ. אליעד: אין לי התנגדות להאריך את המועד מ-36 ל-48 שעות. אבל הדבר מסוך במקצת לגבי ישיבה שלא מן המניין. לדעתי צריך להבדיל כאן בין ישיבה רגילה וישיבה מיוחדת.

היו"ר י. ארידור: אני מציע לקבוע את הזמן בכל זאת על 36 שעות.

י. בארי: אינני רואה בזה ענין עקרוני.

נ. אליעד: חבר מועצה צריך שתהיה לו זכות-דואר מסוימת שאליה תוכנס ההזמנה. כי לא ייתכן שחבר מועצה נסע לחופש, בבית אין אף אחד, והשליח יתרוצץ עד שימצא אותו.

היו"ר י. ארידור: אני מציע באמת לכתוב: אם לאחד הקופה סבירה לא ניתן למצוא את חבר המועצה.

מר שפט: זה מכוסה ע"י סעיף 15 (א) להלן.

היו"ר י. ארידור:
אני מציע לכתוב שאם לא הצליחו למסור את ההזמנה אישית או לאחר מבני המשפחה בשקידה סבירה - תוכנס ההזמנה לתיבת-הדואר של חבר המועצה, ואז תיחשב להזמנה חוקית.

נ. אליעד: לכך אני מסכים.

מר מוניץ: גם אני סבור שלא כדאי לסגור את הדרך לגמרי למסירה לא אישית. צריך קודם לבנות מסירה אישית, אבל לאפשר גם בדרך אחרת.

מר רותם: אני מציע לומר שבמקרה שכל חברי המועצה מסכימים - אפשר יהיה לקצר את המועד (פסקה (ב)).

נ. אליעד: אולי כדאי בכלל לאפשר שינוי הנוהל בהסכמה כללית של חברי המועצה.

מר רותם: זה קיצוני מדי.

מר גלס: אני מבקש הרהור שני בדבר הגבלת המסירה לתחום הרשות המקומית בלבד. צריך לזכור שמדובר כאן באלטרנטיבה: מותר למסור בדרך שביקש חבר המועצה, אבל אין זו חובה.

היו"ר י. ארידור: אתה צודק.

מחלוקטים: 1. לאשר סעיף (א) כמוצע.

2. לאשר סעיף (ב), ובתיקון שייאמר "עודה ימים במקום חמישה ימים", אלא אם כן מסכימים כל חברי המועצה על מועד קצר יותר.

3. לאשר סעיף (ג) בתיקון שיתווסף בו שאם לא הצליחו למסור את ההזמנה אישית או לאחר מבני משפחתו, לאחר שקידה סבירה - ההזמנה תהיה חוקית לאחר שהוכנסה לתיבת-הדואר בתיבתו של חבר המועצה. לגבי המלה "שקידה" יחליטו היועצים המספטיים.

סעיף 14

נ. אליעד: כאן מתעוררת שו"ב השאלה של המען בתחום הרשות, כי כאן מדובר כבר על חובה.

ועדה הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

מחליטים: לאשר סעיף 14, בתוספת המלים "המען בתחום הרשות המקומית".

סעיף 15

מה תהיה התוצאה של השמעת טענה כזאת?
האם זה רק בג'ץ?

היו"ר י. ארידור:

כן. זה רק בהליכים משפטיים. ברור
שהמועצה יכולה לבטל את הישיבה מרצונה,

מר גלם:

אם שוכנעה ע"י נימוקיו של החבר.

לסעיף (ג), לטענה שהחלטה נתקבלה
שלא כדיון משום שחבר המועצה לא הוזמן
כדיון - לדעתי צריך היה להוסיף את המלים "חרף המסירה שנעשתה כדיון".
משום שאנחנו מסבירים כאן מהי מסירה כדיון.

י. בארי:

אני מציע להוסיף גם "ובתנאי שלא
נודע לו על הישיבה לפני קיומה בדרך
אחרת". כלומר, אם חבר המועצה שמע על הישיבה - אינני רוצה שישב בבית
ויטען טאנה פורמליסטית: לא שמתם את ההזמנה בתיבת-הדואר אלא אצל
השכן, ולכן אינני מופיע והישיבה איננה חוקית.

היו"ר י. ארידור:

זוהי חרב-פיפיות, כי עי"כ ייחכן
שיחחילו למסור הזמנות בעל-פה.

נ. אליעד:

במקרה כזה חלה חובת הראיה.

מר גלם:

מה פירוש המלים "אם לא ניחן היה
להזמין בשקידה הראויה"?

י. בארי:

למשל: אם הבית היה סגור.

מר גלם:

במקרה כזה נאמר לפני רגע שאפשר
להכניס את ההזמנה בתיבת-הדואר.

י. בארי:

אתה צודק. אני באמת סבור שסעיף
15 (א) מיותר. אם האיש לא הוזמן -
הדבר מכוסה ע"י פסקה (ג). אם הוזמן כדיון - לא חשוב אם ההזמנה הגיעה
לדיון או לא.

היו"ר י. ארידור:

אני מבקש לאפשר לנו שהות לחשוב על
העניין.

מר גלם:

ועדת הפנים ואיכות הסביבה
25.11.75

אני מצטרף לבקשה. לא הייתי מעז
למחוק את הסעיף הזה בלי מחשבה נוספת.

מר שפט:

היו"ר י. ארידור:
אם היועצים המשפטיים יגיעו למסקנה
בישיבה קרובה שחלה טעות כלשהי
בהחלטה של הוועדה - לא תהיה מניעה לחזור שוב לסעיף שכבר הוחלט בו.

מחליטים: 1. למחוק סעיף 15(א).

2. לאשר סעיפים (ב) ו-(ג) כמוצע.

היועצים המשפטיים ושאים לבקש החלטה
חוזרת בסעיפים שהוחלט בהם.

(הישיבה ננעלה ב-11.05)